

AZ ORSZÁG HÍRNÖKEINEK FELKÉSZÍTÉSE

MIUTÁN hitszónoklatában szólt „Az Országról”, Jézus összehívta a hat apostolt aznap délután és hozzáfogott azon tervei felvázolásához, hogy végiglátogatják a Galileai-tó partján és környékén fekvő városokat. Fivérei, Jakab és Júdás, nagyon megsértődtek, mert őket nem hívta meg e tanácskozásra. Egészen eddig úgy tekintették magukat, mint akik Jézus társainak belső köréhez tartoznak. Jézus azonban úgy tervezte, hogy ne legyenek közeli rokonai az ország apostoli igazgatóinak e testületében. Az, hogy Jakabot és Júdást nem vette a kevés kiválasztott közé, valamint az anyjával szembeni nyilvánvaló közönye a kánai esemény óta, ezek jelentették a kiindulópontját a Jézus és családja között egyre inkább mélyülő szakadéknak. Ez a helyzet fennmaradt végig a nyilvános segédkezése során — már majdnem megtagadták őt — és e nézetkülönbségek még a halálát és a feltámadását követő időkhöz sem szűntek meg teljesen. Az anyja állandóan ingadozott a hit és remény, valamint az erősödő csalódottság, megalázottság és kétségek között. Csak Ruth, a legfiatalabb testvér maradt megingathatatlanul hű az apai fivéréhez.

² A feltámadását követő időkhöz Jézus egész családja nemigen tudott mit kezdeni a segédkezésével. Ha egy látnokot az emberek tisztelnek, kivéve a saját hazájában, akkor e látnok megértő elismerésben is részesül a részükről, kivéve a saját családját.

1. AZ UTOLSÓ TANÍTÁSOK

¹ Másnap, Kr.u. 26. június 23-án vasárnap látta el Jézus az utolsó intelmekkel a hatokat. Arra utasította őket, hogy kettesével induljanak és terjesszék az országról szóló jó híreket. Megtiltotta a keresztelest és nem javasolta a nyilvános beszédek sem. Elmondta nekik azt is, hogy később majd engedélyt kapnak a tan nyilvános hirdetésére, de egy időre, és számos ok miatt, azt kívánja tőlük, hogy az embertársaikkal való személyes kapcsolatfelvételben szerezzenek gyakorlati tapasztalatot. Jézus azt javasolta, hogy az első vándorutat teljesen *személyes munkaként* végezzék. Bár e bejelentése némi csalódást okozott az apostoloknak, azért megértették, legalábbis részben, hogy Jézusnak mi oka van az ország hirdetésének ilyen módon való megkezdésére, és jó érzéssel és bizakodó lelkesedéssel indultak útjukra. Kettesével küldte ki őket, Jakabot és Jánost Kheresába, Andrást és Pétert Kapernaumba, Fülöp és Nátániel pedig Tariceába ment.

² Mielőtt megkezdtek volna a szolgálatuk első két hetét, Jézus bejelentette, hogy tizenkét apostolt szeretne fel-

szentelni, akik a távozása után folytatják az országgal kapcsolatos munkát és mindegyiküket felhatalmazta, hogy az első megtértek közül egy-egy embert a tervezett apostoli testületi tagságra kiválasszanak. János a hangját felemelve ezt kérdezte: „De Mester, vajon e hat férfi eljön közénk és egyenlően osztozik mindenben mivelünk, akik a Jordán óta veled vagyunk és hallottuk minden tanításodat, mely az országért való ezen első munkánkkal kapcsolatos?” És Jézus így válaszolt: „Igen, János, az általatok választottak velünk egyek lesznek, és ti meg fogtok tanítani nekik mindent, ami az országgal kapcsolatos, éppen úgy, ahogy én titeket tanítottalak.” És miután így szólt, Jézus elvált tőlük.

³ A hatok nem váltak külön, hogy a dolgukra induljanak, egészen addig, amíg hosszasan meg nem vitatták Jézus azon intelmét, hogy mindegyikük válasszon egy-egy új apostolt. Végül András bölcsessége érvényesült, és elindultak a dolgukra. András lényegében ezt mondta: „A Mesternek igaza van; túl kevesen vagyunk ehhez a munkához. Szükség van több tanítóra, és a Mester nagy bizalmat mutatott irántunk annyiban, hogy megbízott e hat új apostol kiválasztásával.” Ezen a reggelen, amint szétválva a dolgukra indultak, szívében mindegyik titkon egy kissé lehangolt volt. Tudták, hogy hiányozni fog nekik Jézus, és a félelmük és a bátortalanságuk tetejébe nem is ilyen képet álmodtak az elhozandó mennyországáról.

⁴ Úgy szervezték, hogy a hatoknak két hétig kellett dolgozniuk, ami után vissza kellett térniük Zebedeus otthonába tanácskozni. Ezalatt Jézus Názáretbe ment, hogy meglátogassa Józsefet és Simont és a családja többi tagját, akik a közelben laktak. Jézus megtett minden emberileg lehetségest, amely összhangban volt azzal, hogy magát az Atya akarata megcselekedésének szentelte, annak érdekében, hogy visszanyerje a családja bizalmát és ragaszkodását. E téren teljesítette a feladatát, sőt még többet is.

⁵ Mialatt az apostolok e küldetésben jártak, Jézus sokat gondolkodott az ekkor már börtönben sínylődő Jánosról. Nagy kísértés volt számára, hogy az eredendő erőit annak érdekében használja, hogy János kiszabaduljon, de újra csak elhatározta, hogy „megvárja az Atya akaratát”.

2. A HATOK KIVÁLASZTÁSA

¹ A hatok első hiterjesztői útja felettébb sikeres volt. Mind felfedezték az emberekkel való közvetlen és személyes kapcsolatfelvétel roppant értékes voltát. Úgy tértek vissza Jézushoz, hogy jobban megértették, hogy a válás végeredményben tisztán és teljesen *személyes élmény*.

Most már kezdték érzékelni, hogy az egyszerű emberek mennyire ki vannak éhezve a vallási vigaszul és szellemi táplálékul szolgáló szavakra. Jézus körül összegyűlvén mind egyszerre akart beszélni, de András vállalta annak tisztét, hogy egyesével szólítja őket, s mindannyian annak rendje és módja szerint jelentést tettek a Mesternek és bemutatották a hat új apostoljelöltet.

² Jézus, miután mindegyikük bemutatta az új apostoli küldetésre választottját, felkérte a többieket, hogy szavazanak a jelölésről; így mind a hat új apostolt szabályszerűen elfogadta az összes régi apostol. Ez után Jézus bejelentette, hogy mindannyian felkeresik e jelölteket és elhívják őket a szolgálatra.

³ Az újonnan választott apostolok ezek voltak:

⁴ 1. *Lévi Máté*, a kapernaumi vámszedő, akinek hivatala a várostól keletre volt, Batanea határai közelében. Őt András választotta.

⁵ ¶ 2. *Didimusz Tamás*, egy tariceai halász és egykori gadarai ács és kőműves. Őt Fülöp választotta.

⁶ ¶ 3. *Alfeus Jakab*, egy kheresai halász és gazdálkodó, akit Zebedeus Jakab választott.

⁷ ¶ 4. *Alfeus Júdás*, Alfeus Jakab ikerfivére, aki szintén halász volt, és akit Zebedeus János választott.

⁸ ¶ 5. *Zélóta Simon* magas rangú tisztviselő volt a zélóták hazafias szervezetében, s ezt a tisztséget hagyta ott annak érdekében, hogy csatlakozzon Jézus apostolaihoz. Mielőtt a zélótákhoz állt volna, Simon kereskedő volt. Őt Péter választotta.

⁹ ¶ 6. *Karióti Júdás* Jerikóban élő, jómódú zsidó szülők egyetlen fia volt. Csatlakozott Keresztelő Jánoshoz, és a szaduceus szülei ezért kitagadták. Éppen munkát keresett a vidéken, amikor Jézus apostolai ráakadtak, és főként a pénzügyi téren szerzett tapasztalatai miatt Nátániel a soraikba hívta. Karióti Júdás volt az egyetlen júdeai a tizenkét apostol között.

¹⁰ ¶ Jézus egy egész napot eltöltött a hatokkal, válaszolt a kérdéseikre és meghallgatta a részletes beszámolóikat, mert sok érdekes és hasznos tapasztalásról tudtak mesélni. Most ismerték fel a Mester ama tervének bölcsességét, hogy feltűnésmentes és személyes munkára küldte ki őket még azelőtt, hogy a nagyra törőbb nyilvános munkájukhoz hozzáfogtak volna.

3. MÁTÉ ÉS SIMON SZÓLÍTÁSA

¹ Másnap Jézus és a hatok elmentek Mátéért, a vámszedőért. Máté már várta őket, elkészítette az egyenlegeket és felkészült arra, hogy a hivatali ügyeket átadja a fivérének. Ahogy a vámhivatalhoz közeledtek, András Jézussal előrement, aki Máté szemébe nézett és azt mondta, „Kövess

engem!” És ő felkelt és Jézussal és az apostolokkal bement a házába.

² Máté beszámolt Jézusnak arról az ünnepségről, melyet aznap estére szervezett, legalábbis, hogy ilyen estebédet akar adni a családjának és barátainak, ha Jézus jóváhagyja és elfogadja a díszvendégséget. És Jézus beleegyezőleg bólintott. Ez után Péter félrevonta Mátét és elmagyarázta, hogy felkért egy bizonyos Simon nevezetűt, hogy csatlakozzon az apostolokhoz, és Máté ígérte, hogy Simont is meghívja az ünnepségre.

³ ¶ A Máté házában elfogyasztott déli ebédet követően mind elmentek Péterrel Zélóta Simonért, akit a régi munkahelyén találtak, mely üzletet immár az unokaöccse vitt. Amikor Péter Jézus elé vezette Simont, a Mester üdvözölte a heves vérmérsékletű hazafit és csak annyit mondott, „Kövess engem!”

⁴ ¶ Mindannyian visszatértek Máté házához, ahol az esti étkezés idejéig sokat beszélgettek politikáról és vallásról. A Lévi család már régóta foglalkozott üzlettel és adószedéssel; ezért az ünnepségre Máté által meghívott vendégek közül a farizeusok sokat nevezhettek volna „vámósoknak és bűnösöknek”.

⁵ Azokban az időkben, amikor ilyesféle fogadást adtak egy kiemelkedő személy tiszteletére, szokás volt, hogy minden érdekelt ott ógyelegjen a díszteremben, hogy lássa a vendégeket enni és meghallgassa a díszvendégek társalgását és beszédjeit. Ennek megfelelően a kapernaumi farizeusok legtöbbször is jelen volt, hogy megfigyeljék Jézus viselkedését e szokatlan társas összejövetelen.

⁶ Az estebéd előrehaladásával az estétket fogyasztók öröme az eszem-iszom magasságába emelkedett, és mindenki oly kiválóan érezte magát, hogy a figyelő farizeusok a szívükben bírálgatni kezdték Jézust, amiért ilyen könnyű és gondtalan dolognak a részese. Később, az est folyamán, amikor a beszédekre került a sor, a farizeusok közül az egyik rosszindulatúbb egészen odáig ment, hogy bírálja Péternél Jézus viselkedését, s ezt mondta: „Hogy meritek azt tanítani, hogy ez az ember igaz, amikor vámosokkal és bűnösökkel eszik és így a jelenlétével maga is hozzájárul a nemtörődöm élvhajhászashoz.” Péter sűgva beszámolt e bírálatról Jézusnak, mielőtt az a búcsúáldást elmondta volna az összegyűlteknél. Amikor Jézus beszélni kezdett, ezt mondta: „Azért gyűltünk össze ma este, hogy üdvözlöljük Mátét és Simont a társaságunkban, s én örülök is, látván a vidámságotokat és a társaságbeli jókedveteket, de még jobban kell örvendeznetek, mert közületek sokan belépnek a szellem közelgő országába, ahol nagyobb bőségben élvezitek majd a mennyország jó dolgait. És nektek, akik a lelketek mélyén bírálatokkal álldogáltok itt, mert vadgni jöttem e barátaimmal, hadd mondjam el,

hogy én azért jöttem, hogy örömet hirdessek a társadalom elnyomottjainak és szellemi szabadságot hirdessek az erkölcsi raboknak. Kell-e emlékeztetnem benneteket arra, hogy nem az egészségesnek van szüksége orvosra, hanem a betegnek? Nem az igazakat, hanem a bűnösöket megszólítani jöttem.”

⁷ És ez valóban különös látvány volt az egész zsidóság számára: látni egy igaz jellemű és nemes érzületű embert, aki önként és örömmel vegyül el a köznépben, még a vámosok és hírhedt bűnösök vallástalan és élvhajász tömegében is. Zélóta Simon beszédet akart mondani a Máté házában összegyűlteknél, de András, tudván, hogy Jézus nem akarja, hogy a jövő országát összekeverjék a zélóták mozgalmával, meggyőzte, hogy tartózkodjon mindenféle nyilvános megjegyzéstől.

⁸ Jézus és az apostolok azt az éjszakát Máté házában töltötték, és amint az emberek hazamentek, csak egy dologról beszéltek: Jézus jóságáról és barátságosságáról.

4. AZ IKREK SZÓLÍTÁSA

¹ Másnap mind a kilencen hajóval átmentek Kheresába, hogy hivatalosan is szólítsák a következő két apostolt, Jakabot és Júdást, Alfeus ikerfiait, Zebedeus Jakab és János jelöltjeit. A halász ikrek készültek Jézus és az apostolok fogadására és ezért a parton várták őket. Zebedeus Jakab bemutatta a Mestert a kheresai halászoknak, és Jézus a szemükbe nézett, bólintott, majd azt mondta: „Kövessetek!”

² ¶ Azon az együtt töltött délutánon Jézus alaposan kioktatta őket az ünnepi alkalmakon való részvételt illetően, s ezzel zárta a megjegyzéseit: „Minden ember a testvérem. A mennyei Atyám nem veti meg a tőlünk való teremtmények egyikét sem. A mennyország nyitva áll minden férfi és nő előtt. Senki sem zárhatja be az irgalom kapuját egyetlen, a bejutásra törekvő, éhező lélek előtt sem. Leülünk lakomázni mindazokkal, akik hallani akarnak az országról. Ahogy az Atyánk a mennyben az emberekre tekint, mind hasonlóak azok. Ezért hát ne utasítsátok vissza, hogy együtt étkezzetek farizeusokkal vagy bűnösökkel, szaduceusokkal vagy vámosokkal, rómaiakkal vagy zsidókkal, gazdagokkal vagy szegényekkel, szabadokkal vagy rabszolgákkal. Az ország kapuja szélesre van tárva mindazok előtt, akik meg akarják ismerni az igazságot és meg akarják találni az Istent.”

³ ¶ Azon az estén, az Alfeus házában elköltött egyszerű estebédnél, az ikreket felvették az apostoli családba. Később az est folyamán Jézus megtartotta az első órát az apostolainak a tisztátalan szellemek eredetéről, természetéről és végétéről, de ők nem tudták felfogni az elmondott jelentőségét. Nagyon könnyen tudták szeretni és

bámulni Jézust, de a tanításai közül soknak a megértése nagyon nehezükre esett.

⁴ Az éjszakai pihenést követően az immár tizenegy fős társaság hajóval ment át Tariceába.

5. TAMÁS ÉS JÚDÁS SZÓLÍTÁSA

¹ A halász Tamás és a vándor Júdás Jézussal és az apostolokkal a Tariceában kikötött halászhajónál találkozott, és Tamás a társaságot a közelben álló házához vezette. Fülöp ekkor mutatta be Tamást, mint az apostoli tisztre pályázó jelöltjét, Nátániel pedig bemutatta Karióti Júdást, a júdeait, aki hasonló megtiszteltetésre pályázott. Jézus Tamásra nézett és így szólt: „Tamás, te híján vagy a hitnek; mindazonáltal elfogadlak. Kövess engem!” Karióti Júdásnak a Mester azt mondta: „Júdás, mi mind egy testből vagyunk, és azzal, hogy a körünkbe fogadlak, imádkozom, hogy mindig hű legyél a galileai testvéreidhez. Kövess engem!”

² ¶ Miután felüdítették magukat, Jézus a tizenkettekkel különvonult egy időre, hogy imádkozzon velük és a Szent Szellem természetére és munkájára oktassa őket, de nagyrészt megint csak képtelenek voltak felfogni ama csodálatos igazságok jelentését, melyeket tanítani próbáltak nekik. Az egyik megértette a tanításának valamely elemét, a másik megértette egy más elemét, de egyikük sem tudta felfogni a tanítása egészét. Mindegyre abba a hibába estek, hogy megpróbálták Jézus új evangéliumát beilleszteni a régi formájú vallási hiedelmek közé. Nem értették meg azt a gondolatot, hogy Jézus az üdvözülés új evangéliumát jött hirdetni és az Isten megtalálásának egy új útját jött megalapozni; nem fogták fel, hogy ő maga a mennyei Atya új kinyilatkoztatása.

³ Másnap Jézus egészen magára hagyta a tizenkét apostolát; azt akarta, hogy ismerkedjenek össze és azt szeretne volna, ha egyedül maradnak és megbeszélnek mindazt, amit nekik tanított. A Mester estebédre visszatért, és az estebéd utáni órák alatt beszélt nekik a szeráfok segédkezéséről, és az apostolok némelyike meg is értette a tanítást. Az éjszakát még ott töltötték és másnap hajón elindultak Kapernaumba.

⁴ Zebedeus és Szalómé elköltözött Dávid fiukhoz, így a nagy házuk Jézus és a tizenkét apostola rendelkezésére állt. Jézus a választott hírnökeivel egy csendes szombatot töltött itt; körültekintően vázolta az ország hirdetésének terveit és kimerítően elmagyarázta annak fontosságát, hogy kerülni kell a polgári hatóságokkal való összecsapásokat, mondván: „Ha a polgári vezetőket meg kell dorgálni, hagyjátok e feladatot nekem. Figyeljétek oda, hogy ne bélyegezzétek meg a császárt vagy az ő szolgáit.”

Ugyanezen az estén történt, hogy Karióti Júdás félrehívta Jézust és megkérdezte, hogy miért nem tesznek semmit János kiszabadítása érdekében. És Júdás nem volt teljesen elégedett Jézus hozzáállásával.

6. AZ ALAPOS FELKÉSZÜLÉS HETE

¹ A következő hetet az alapos felkészülésnek szentelték. Minden nap a hat új apostol az őket jelölőkkel részletesen áttekintette mindazt, amit tanultak és tapasztaltak az országért végzendő munkára való felkészülés részeként. A régebbi apostolok, az újabb hatok érdekében, gondosan áttekintették az addigi jézusi tanításokat. Estéknént mind összegyűltek Zebedeus kertjében, hogy meghallgassák Jézus intelmeit.

² Ekkor történt, hogy Jézus bevezette a pihenésre és kikapcsolódásra szolgáló hétközei szünetet. És végig az anyagi létük során alkalmazták is minden hét egy napján e kikapcsolódási tervet. Általános szabályként szerdán sohasem végezték a szokásos tevékenységeiket. E heti szünnapon Jézus rendszerint magukra hagyta őket, mondván: „Gyermekeim, töltsétek egy napot kikapcsolódással. Pihenjétek ki az országért végzett kemény munkát és élvezétek a felüdülést, mely abból ered, hogy visszatértek a korábbi foglalkozásokhoz vagy abból, hogy a kikapcsolódásnak új formáit fedezitek fel.” A földi életének e szakaszában Jézusnak ugyan nemigen volt szüksége a pihenőnapra, mégis alkalmazkodott e tervhez, mert tudta, hogy így a legjobb az emberi társainak. Jézus volt a tanító — a Mester; a társai voltak a tanulók — a tanítványok.

³ ¶ Jézus megpróbálta az apostolai számára elmagyarázni a különbséget a tanításai és a *közöttük élt élete*, valamint ama tanítások között, melyek később *köréje* nőnek majd. Jézus azt mondta: „Az én országom és az ahhoz kapcsolódó örömhír lesz az üzenetek veleje. Ne térjetelek le arra a mellékútra, hogy *rólam* és a *tanításaimról* szónokoltok. Terjesszétek az országról szóló örömhírt és mutassátok be a mennyei Atyáról szóló kinyilatkoztatásomat, de ne tévedjete azokra a mellékutakra, hogy olyan mondatokat teremtetek és olyan imádatközösséget építetek, mely az én *hitemről* és *tanításaimról* szóló hiedelmekkel és tanításokkal hozhatók összefüggésbe.” De megint csak nem értették meg, hogy miért mondja ezt, és senki sem merte megkérdezni, hogy miért tanít nekik ilyet.

⁴ E korai tanításaiban Jézus arra törekedett, hogy a lehető leginkább elkerülje az apostolaival való vitákat, kivéve azokat az eseteket, amikor a mennyei Atyáról helytelen képzetek voltak. Az ilyen esetekben sohasem habozott kijavítani a téves felfogásaikat. Jézusnak a keresztesítés utáni urantiai életét *egyetlen* dolog vezérelte, és az pedig a paradicsomi Atyjának egy jobb és igazabb kinyilatkoztatása

volt; ő volt a legelső az Istenhez vezető új és jobb úton, a hit és szeretet útján. Mindig arra intette az apostolait: „Keressétek a bűnösöket; találjátok meg a szomorúakat és vigasztaljátok meg az aggódókat.”

⁵ Jézus tökéletesen ura volt a helyzetnek; olyan korlátlan hatalommal rendelkezett, melyet a küldetése sikerének előmozdítása érdekében igénybe vehetett volna, de teljesen meg volt elégedve azokkal az eszközökkel és személyekkel, melyeket a legtöbb ember elégtelennek tartott volna és kevésnek tekintett volna. Igencsak megrázó lehetőségeket rejtő küldetésbe fogott, de ragaszkodott ahhoz, hogy az Atyja ügyében a legcsendesebb és legkevésbé megrendítő módon járjon el; gondosan került mindenféle erőfitogtatást. És most azt tervezte, hogy a tizenkét apostollal feltűnésmentesen dolgozik, legalábbis néhány hónapon át, a Galileai-tó környékén.

7. ÚJABB CSALÓDÁS

¹ Jézus öthónapnyi, személyes munkával eltöltendő, csendes hiterjesztői programot tervezett. Nem mondta el az apostoloknak, hogy az meddig fog tartani; azok hétről hétre dolgoztak. És a hét ezen első napján, amint éppen be akarta jelenteni ezt a tizenkét apostolának, Simon Péter, Zebedeus Jakab és Karióti Júdás magánmegbeszélést kért tőle. Félrehívták Jézust, és Péter e szavakat engedte meg magának: „Mester, a társaink kérésére jötünk, hogy megtudjuk, vajon az idő nem érett-e már meg arra, hogy belépjünk az országba. És az országot Kapernaumban fogod bejelenteni, vagy továbbmegyünk Jeruzsálembe? És mikor tudjuk meg, külön-külön, hogy milyen tisztséget fogunk betölteni veled az ország megalapításában —” és Péter még további kérdéseket akart feltenni, de Jézus figyelmeztetőleg felemelte a kezét és megállította. És odahívva a közelben álldogáló többi apostolt, Jézus ezt mondta: „Kedves gyermekeim, hát meddig kell még elnézőnek lennem veletek! Hát nem tettem világossá előttetek, hogy az én országom nem evilági? Számtalanszor mondtam már nektek, nem azért jöttem, hogy Dávid királyszékébe üljek, és miként lehet az, hogy most azt kérditek, milyen helyet fogtok betölteni az Atya országában? Hát nem vagytok képesek megérteni, hogy egy szellemi ország követeiként hívtalak el benneteket? Nem értitek, hogy hamar, nagyon hamar ti fogtok képviselni engem a világban és az ország hirdetésében, éppen úgy, ahogy én most az Atyámat képviselem, aki a mennyben van? Hát lehet az, hogy az ország hírnökeiként kiválasztottalak és oktattalak benneteket, és mégsem értitek a természetét és jelentőségét e közelgő istenuralmú országnak az emberek szívében? Barátaim, hallgassatok ide még egyszer. Verjétek ki a fejetekből azt a gondolatot, hogy az én országom

hatalmi uralom vagy dicsőséges országlás. Valóban a kezembe adatik rövidesen minden hatalom a mennyben és a földön, ám nem akarata Atyámnak az, hogy használjam is ezt az isteni felruházottságot ahhoz, hogy megdicsőítsem magunkat e korszakban. Egy másik korszakban valóban ott fogtok ülni velem hatalomban és dicsőségben, de most az a kötelességünk, hogy alávessük magunkat az Atya akaratának és szerény alázattal hajtsuk végre a parancsát a földön.”

² A társai újból megdöbbenek, elképedtek. Jézus kettesével imádkozni küldte őket, és megkérte őket, hogy délelőtt jöjjenek vissza. E nehéz délelőtti folyamán mind Isten megtalálására törekedtek, és mindegyikük megpróbálta felvidítani és megerősíteni a többit, és úgy tértek vissza Jézushoz, ahogy meghagyta nekik.

³ Jézus most újra elmondta nekik János jövetelét, a jordánbeli keresztelést, a kánaai menyegzőt, a hatok közelmúltbeli kiválasztását, és hogy elkülönítette a saját fivéreit a húsvér testben, és figyelmeztette őket, hogy az ország ellensége megpróbálja majd eltántorítani őket. E rövid ám komoly beszédet követően az apostolok mind felálltak, hogy Péter vezetése mellett kinyilvánítsák a halhatatlan elhivatottságukat a Mesterük iránt és rendíthetetlen hűséget fogadjanak az országnak, ahogy Tamás megfogalmazta, „E közelgő országnak, mindegy, milyen is az és még ha nem is értem teljesen.” Mind igazán *hittek Jézusban*, még ha nem is értették teljesen a tanítását.

⁴ Jézus most megkérdezte, hogy mennyi pénzük van; azt is megkérdezte, hogy miként gondoskodtak a családjairól. Amikor kiderült, hogy nemigen van elegendő pénzük a két hétre, így szólt: „Nem akarja az Atyám, hogy így kezdjük meg a munkát. Itt maradunk a tónál két hétig és halásznak vagy dolgozunk bármit, amit csak találunk; és ezalatt, András, az elsőként kiválasztott apostol irányítása mellett úgy szervezzétek meg a működéseket, hogy ezzel gondoskodjatok minden szükségesről a jövőbeli munkában, mind a jelenlegi személyes segédkezés érdekében, mind pedig arra az időre, amikor később elrendelem, hogy terjesszétek az örömhírt és tanítsátok a híveket”. Mindannyiukat nagyon megörvendeztették e szavak; ez volt az első világos és határozott utalás arra, hogy Jézus később erőteljesebb és nagyra törőbb nyilvános munkát szán nekik.

⁵ Az apostolok a nap hátralévő részét a szervezetük tökéletesítésével és a másnapi halászáshoz szükséges hajók és hálók előkészítésével töltötték, mert mind úgy döntöttek, hogy halászni fognak; a többségük halász volt, még Jézus is gyakorlott hajós és halász volt. A következő néhány év során használt hajók közül sokat Jézus a saját kezével készített. És ezek jó és megbízható hajók voltak.

⁶ Jézus arra utasította őket, hogy két hétig halászzal foglalkozzanak, és hozzátette, „És aztán elindultok majd, hogy az emberek halászaivá legyetek.” Három csoportban halásztak, Jézus minden éjjel másik csoporttal ment ki a vízre. És mindannyian nagyon élvezték Jézus társaságát. Jó halász volt, vidám társ és ösztönző barát; minél többet dolgoztak vele, annál jobban megszerették. Egyszer Máté azt mondta: „Minél jobban megértesz valakit, annál kevésbé csodálsz, de ezt az embert minél kevésbé értem, annál jobban szeretem.”

⁷ Több mint öt hónapon át követték azt a tervet, hogy két héten át halásztak és két héten át végeztek személyes munkát az ország érdekében, egészen ennek az évnek, vagyis Kr.u. 26-nak a végéig, egészen addig, amíg a János bebörtönzését követően a tanítványai ellen elrendelt üldöztetésnek vége nem lett.

8. A TIZENKETTEK ELSŐ MUNKÁJA

¹ Miután két héten át halfogással foglalkoztak, Karióti Júdás, akit a tizenkettek pénztárossá választottak, az apostoli vagyont hat egyenlő részre osztotta, mivel a rászoruló családok megsegítésére szánt készpénzt már korábban átadták. És akkor, Kr.u. 26 augusztusának közepe táján, kettesével az András által kijelölt munka mezejére léptek. Az első két hét alatt Jézus Andrással és Péterrel tartott, a második két hét alatt Jakabbal és Jánossal, és így tovább a többi párral a választásuk rendjének megfelelően. Ezzel mindegyik párt legalább egyszer elkísérhette, mielőtt összehívta volna őket a nyilvános segédkezésük megkezdéséhez.

² Jézus azt tanította nekik, hogy a bűn megbocsátását az *Istenben való hiten* keresztül, vezeklés és áldozás nélkül hirdessék, és hogy a mennyei Atya ugyanazzal az örökkévaló szeretettel szereti minden gyermekét. Arra intette az apostolait, hogy tartózkodjanak a következők megvitátásától:

³ 1. Keresztelő János munkája és bebörtönzése.

⁴ ¶ 2. A hang a keresztelekor. Jézus azt mondta: „Csak azok utalhatnak a hangra, akik hallották azt. Csak arról beszéljétek, amit tőlem hallottatok; mendemondákat ne beszéljétek.”

⁵ ¶ 3. A víz borrá változása Kánában. Jézus komolyan rájuk parancsolt, mondván, „Senkinek se beszéljétek a vízről és a borról.”

⁶ ¶ Csodálatos időket éltek meg ezen öt vagy hat hónap alatt, amikor halászként dolgoztak minden második kéthéten, s ezáltal elég pénzt kerestek ahhoz, hogy fentartsák magukat az országért végzett hittedterjesztői munkájuk kéthetes időszakában.

⁷ Az egyszerű emberek ámultak Jézus és apostolai tanításán és segédkezésén. A rabbik régóta azt tanították a zsidóknak, hogy a tudatlanok nem lehetnek istenfélők vagy igazak. Ám Jézus apostolai jámborak és igazak is voltak; mégis derűs tudatlanságban éltek a rabbik tudásának és a világ bölcsességének sok elemét illetően.

⁸ ¶ Jézus nyilvánvalóvá tette az apostolai számára a különbséget a zsidók által tanított, úgynevezett jótéteménykénti megbánás és a hit révén való lelkiállapot-változás — az újjászületés — között, melyet az országba való belépés áraként szükségesnek tartott. Arra tanította az apostolait, hogy egyedül *hitre* van szükség az Atya országába való belépéshez. János a „megbánást — a közelgő harag elől való elfutást” tanította nekik. Jézus azt tanította, „A hit a nyitott kapu az Isten jelenvaló, tökéletes és örökkévaló szeretetéhez.” Jézus nem látnok módjára beszélt, nem úgy, mint aki az Isten szavát elmondani jött. Láthatólag úgy beszélt magáról, mint akinek tekintélye van. Jézus arra törekedett, hogy az elméjüket a csodák keresésétől azon megelégedés és bizonyosság valós és személyes élményének megtalálása felé terelje, hogy az emberben lakozik az Isten szeretetének és üdvözítő kegyének szelleme.

⁹ A tanítványok már korán megtanulták, hogy a Mester mély tisztelettel és rokonszenvvel viseltetik *minden* emberi lény iránt, akivel csak találkozik, és nagy hatással volt rájuk a mindenféle férfi, nő és gyermek iránt oly következetesen mutatott egységes és állandó hozzáállása. Hajlandó volt megszakítani az elmélyült beszédet, hogy az úton odamenjen az arra haladó asszonyhoz és bátorítólág szóljon e testi-lelki terhet viselőhöz. Hajlandó volt megszakítani az apostolaival folytatott komoly tanácskozást, hogy barátkozzon a közékük keveredett gyermekkel. Semmi sem tűnt olyan fontosnak Jézus számára, mint az *egyres ember*, aki éppen az ő közvetlen közelében tartózkodott. Mester volt és tanító, de annál is több — barát és szomszéd is volt, megértő társ.

¹⁰ ¶ Bár Jézus nyilvános tanítása főként példázatokból és rövid beszédekből állt össze, az apostolait mindig kérdések és válaszok révén tanította. És mindig hajlandó volt megállni, hogy megválaszolja az őszinte kérdéseket a későbbi nyilvános beszédei alatt is.

¹¹ Az apostolokat először megdöbbenette az, ahogyan Jézus a nőekkel bánik, de idejekorán hozzá is szoktak; nagyon hamar világossá tette előttük, hogy a nőket a férfiakal egyenlő jogok illetik meg az országban.

9. A PRÓBATÉTELEK ÖT HÓNAPJA

¹ A halászás és a személyes munka váltakozásának e némiképp egyhangú időszaka nagyon fárasztó élményt jelentett a tizenkét apostolnak, de kiállták a próbát. Min-

den zúgolódásuk, kétkedésük, és átmeneti elégedetlenségük ellenére hűek maradtak a Mesternek tett elkötelezettségükhöz és hűségfogadalmukhoz. A próbatétel hónapjai alatt a Jézussal való személyes közösségük volt az, amely olyannyira megkedveltette őt velük, hogy (Karióti Júdást kivéve) mindegyikük hű és igaz maradt hozzá még a tárgyalás és a keresztre feszítés sötét óráiban is. Az igazi emberek egyszerűen nem voltak képesek elhagyni egy olyan tisztelt tanítót, aki hozzájuk oly közel álló életet él és aki olyannyira elkötelezte magát mellettük, mint Jézus. A Mester halálának sötét óráiban ezeknek az apostoloknak a szívében minden érvet, ítéletet, és okszerűséget félresöpört egyetlen rendkívüli emberi érzelem — a barátság és hűség erős érzése. A Jézussal együtt végzett ezen öthónapnyi munka minden egyes apostolt arra vitt, hogy Jézust a világon a legjobb *barátjának* tekintse. És ez az emberi érzés, és nem a magasztos tanításai vagy a csodálatos tettei voltak azok, melyek együtt tartották őket egészen a feltámadást követően és az országról szóló evangélium hirdetésének újjákezdése utáni időig.

² A feltűnésmentes működés e hónapjai nemcsak az apostolok számára volt nagy próbatétel, melyet kiálltak, hanem a nyilvános tétlenség ezen időszaka nagy megpróbáltatást jelentett Jézus családja számára is. Mire Jézus felkészült, hogy megkezdje a nyilvános tevékenységét, (Ruth kivételével) az egész családja gyakorlatilag elpártolt mellőle. Csak néhány alkalommal próbáltak később kapcsolatba lépni vele, és akkor is arról akarták meggyőzni, hogy térjen velük haza, mert már csaknem arra gondoltak, hogy magán kívül van. Egyszerűen nem tudták megérteni az életfelfogását, nem tudták felfogni a tanítását; túl sok volt ez a saját véréből és húsából valóknak.

³ ¶ Az apostolok Kapernaumban, Betsaida-Juliászban, Korazinban, Geraszában, Hipposzban, Magadánban, Kánában, a galileai Betlehemben, Jotapatában, Rámában, Sáfedban, Gischalában, Gadarában és Abilában végeztek személyes munkát. A városokon kívül dolgoztak számos faluban és a vidéken is. Az időszak végére a tizenkettek meglehetősen jó terveket dolgoztak ki a családjaikról való gondoskodásra. Az apostolok többsége házas volt, némelyiküknek több gyermeke is volt, de olyan intézkedéseket tettek az otthoniakról való gondoskodás érdekében, hogy az apostoli pénzből vett kis segítséggel minden energiájukat a Mester melletti munkának szentelhetnék anélkül, hogy aggódniuk kellett volna a családjuk anyagi jóléte miatt.

10. A TIZENKETTEK MEGSZERVEZÉSE

¹ Az apostolok a következő szervezeti működést alakították ki:

² ¶ 1. Andrászt, az elsőnek kiválasztott apostolt a tizenkettek elnökének és főigazgatójának jelölték.

³ ¶ 2. Pétert, Jakabot és Jánost Jézus személyes társaiul jelölték. A feladatuk az volt, hogy éjjel-nappal a szolgálatára álljanak, segédkezzenek a fizikai és különféle igényeinek a kielégítésében, és elkísérjék azokra az éjszakai virrasztásokra, melyek során a mennyei Atyához imádkozott és rejtélyes közösségben volt vele.

⁴ ¶ 3. Fülöp lett a csoport gondnoka. Az ő dolga volt ételről gondoskodni és biztosítani, hogy a látogatóknak és a néha nagyszámú hallgatóságnak legyen mit ennie.

⁵ ¶ 4. Nátániel gondoskodott a tizenkettek családjainak szükségleteiről. Rendszeres jelentéseket kapott az egyes apostolok családjának igényeiről és felkérte Júdást, a pénztárost, hogy minden héten küldjön pénzt a rászorulóknak.

⁶ ¶ 5. Máté volt az apostoli testület pénzügyeinek intézője. Neki kellett gondoskodnia arról, hogy a költségvetés egyensúlyban legyen, a pénztáruk fel legyen töltve. Ha az egymás támogatását szolgáló hozzájárulások nem folytak be, ha a társaság eltartásához szükséges adományok nem érkeztek meg, arra az esetre Máté fel volt hatalmazva, hogy a tizenketteket visszarendelje a hálóihoz egy időre. De erre a nyilvános munka megkezdését követően sohasem volt szükség; mindig tudott elegendő pénzt adni a

pénztáros kezébe ahhoz, hogy fedezhessék a tevékenységeik költségeit.

⁷ ¶ 6. Tamás az úti program szervezője volt. Őrá hárult a feladat, hogy szállást szerezzen és általában is kiválassza a tanítás és a hitszónoklat helyszíneit, s ezzel zökkenőmentes és eredményes útitervet készítse.

⁸ ¶ 7. Jakab és Júdás, Alfeus két ikerfia a sokaság igazgatásának feladatát kapta. Az volt a dolguk, hogy elégséges számú felügyelősegédet hatalmazzanak fel arra, hogy a hitszónoklatok alatt fenntartsák a rendet a tömegben.

⁹ ¶ 8. Zélóta Simon kapta a kikapcsolódás és a szórakozás megszervezésének feladatát. Ő szervezte a szerdai programokat és ő gondoskodott a mindennapi néhány órás kikapcsolódásról és szórakozásról is.

¹⁰ ¶ 9. Karióti Júdás pénztárosi feladatot kapott. Nála volt az erszény. Ő fizetett minden kiadást és ő vezette a könyvelést. Hétről hétre ő készítette Máté számára a költségvetési terveket és hetente beszámolt Andrásnak is. Júdás András jóváhagyásával teljesítette a kifizetéseket.

¹¹ ¶ Így működött a tizenkét apostol már a megszervezésük lelegejétől fogva egészen addig az átszervezésig, amelyet Júdásnak, az árulónak a kiválása kényszerített ki. A Mester és tanítvány-apostolai ezen egyszerű módon szerveződve folytatták tevékenységüket Kr.u. 27. január 12-én vasárnapig, amikor Jézus összehívta és hivatalosan is felszentelte őket, mint az ország követeit és az ország jó híreinek terjesztőit. És röviddel az után már készültek is Jeruzsálemba és Júdeába, az első nyilvános tanhirdető vándorútjukra.